

DECYZJA WYKONAWCZA RADY (UE) 2019/2230**z dnia 19 grudnia 2019 r.****zmieniająca decyzję 2007/884/WE upoważniającą Zjednoczone Królestwo do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 169 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 395 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 168 i 169 dyrektywy 2006/112/WE ustanawiają prawo podatnika do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) naliczonego w związku z dostawami towarów i usług na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika lub do niektórych innych celów. Art. 26 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy za odpłatne świadczenie usług uznaje użycie towarów stanowiących część majątku przedsiębiorstwa do celów prywatnych podatnika lub jego pracowników lub, bardziej ogólnie, do celów innych niż działalność jego przedsiębiorstwa.
- (2) Decyzja 2007/884/WE ⁽²⁾ upoważnia Zjednoczone Królestwo do ograniczenia do 50 % prawa najemcy lub leasingobiorcy samochodu do odliczenia VAT na mocy art. 168 lub 169 dyrektywy 2006/112/WE od kosztów najmu lub leasingu samochodu, w przypadku gdy dany samochód nie jest wykorzystywany wyłącznie do celów związanych z działalnością przedsiębiorstwa. Upoważnia ona również Zjednoczone Królestwo do tego, by użytkownika samochodu służbowego podatnika będącego przedmiotem najmu lub leasingu do celów prywatnych nie traktowało jako odpłatnego świadczenia usług. Te środki (zwane dalej „środkami stanowiącymi odstępstwo”) likwidują konieczność prowadzenia przez najemcę lub leasingobiorcę samochodu ewidencji kilometrów przejechanych samochodem służbowym w celach prywatnych lub rozliczania dla tego samochodu VAT od faktycznej liczby kilometrów przejechanych w celach prywatnych. Decyzja 2007/884/WE wygaśnie w dniu 31 grudnia 2019 r.
- (3) Pismem, które wpłynęło do Komisji w dniu 2 kwietnia 2019 r., Zjednoczone Królestwo wystąpiło z wnioskiem o upoważnienie do dalszego stosowania środków stanowiących odstępstwo określonych w decyzji 2007/884/WE.
- (4) Zgodnie z art. 395 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE pismem z dnia 29 kwietnia 2019 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Zjednoczone Królestwo. Pismem z dnia 2 maja 2019 r. Komisja powiadomiła Zjednoczone Królestwo, że posiada wszystkie informacje niezbędne do rozpatrzenia wniosku.
- (5) W dniu 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej („Zjednoczone Królestwo”) złożyło notyfikację o zamiarze wystąpienia z Unii na podstawie art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z art. 50 ust. 3 TUE Traktaty przestają mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa od dnia wejścia w życie umowy o wystąpieniu lub, w przypadku jej braku, dwa lata po notyfikacji, chyba że Rada Europejska w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem podejmie jednomyślnie decyzję o przedłużeniu tego okresu. Po wyrażeniu zgodny na pierwsze przedłużenie w dniu 22 marca 2019 r. i na drugie przedłużenie w dniu 11 kwietnia 2019 r. Rada Europejska przyjęła w dniu 29 października 2019 r. decyzję (UE) 2019/1810 ⁽³⁾, w której zgodziła się – w następstwie wniosku Zjednoczonego Królestwa – na przedłużenie okresu przewidzianego w art. 50 ust. 3 TUE do dnia 31 stycznia 2020 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2007/884/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. upoważniająca Zjednoczone Królestwo do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 169 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 346 z 29.12.2007, s. 21).

⁽³⁾ Decyzja Rady Europejskiej (UE) 2019/1810 przyjęta w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem z dnia 29 października 2019 r. przedłużająca okres, o którym mowa w art. 50 ust. 3 TUE (Dz.U. L 278I z 30.10.2019, s. 1).

- (6) Zgodnie z art. 50 TUE Unia Europejska wynegocjowała ze Zjednoczonym Królestwem umowę określającą warunki jego wystąpienia, uwzględniając ramy jego przyszłych stosunków z Unią (zwaną dalej „umową o wystąpieniu”). W dniu 11 stycznia 2019 r. Rada przyjęła decyzję (UE) 2019/274 sprawie podpisania umowy o wystąpieniu ⁽⁴⁾. W wyniku dalszych negocjacji między negocjatorami Unii i Zjednoczonego Królestwa prowadzonych we wrześniu i październiku 2019 r. wypracowano porozumienie w sprawie zmienionego tekstu umowy o wystąpieniu, który został zatwierdzony przez Radę Europejską w dniu 17 października 2019 r. W dniu 21 października 2019 r. Rada przyjęła decyzję (UE) 2019/1750 w sprawie podpisania zmienionej umowy o wystąpieniu ⁽⁵⁾. Część czwarta umowy o wystąpieniu ⁽⁶⁾ przewiduje okres przejściowy rozpoczynający się od dnia wejścia w życie umowy o wystąpieniu i kończący w dniu 31 grudnia 2020 r. W okresie przejściowym i o ile w umowie o wystąpieniu nie przewidziano inaczej, prawo Unii ma nadal zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w tym państwie.
- (7) W każdym przypadku niniejsza decyzja przestaje mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w tym państwie od dnia następującego po dniu, w którym zgodnie z art. 50 ust. 3 TUE Traktaty przestają mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, lub – w przypadku wejścia w życie umowy o wystąpieniu zawartej ze Zjednoczonym Królestwem zgodnie z art. 50 ust. 2 TUE – w dniu następującym po dniu, w którym kończy się okres przejściowy, lub w dniu 31 grudnia 2022 r., w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.
- (8) Zgodnie z art. 3 akapit drugi decyzji 2007/884/WE wraz z wnioskiem Zjednoczone Królestwo przedłożyło Komisji sprawozdanie obejmujące przegląd stosowanego procentowego ograniczenia prawa do odliczenia VAT. Z informacji przedstawionych przez Zjednoczone Królestwo wynika, że procentowe ograniczenie o 50 % nadal w należyty sposób odpowiada rzeczywistości, jeśli chodzi o proporcje, w jakich pojazdy objęte środkami stanowiącymi odstępstwo są wykorzystywane do celów działalności gospodarczej i innych celów. Przedłużenie okresu stosowania środków stanowiących odstępstwo powinno być jednak ograniczone do czasu potrzebnego do oceny skuteczności środków stanowiących odstępstwo oraz stosowności tego procentowego ograniczenia. Należy zatem upoważnić Zjednoczone Królestwo do dalszego stosowania przez określony czas środków stanowiących odstępstwo.
- (9) Należy wyznaczyć termin na złożenie wniosku o ewentualne kolejne przedłużenie okresu stosowania środków stanowiących odstępstwo po 2022 r., w zależności od sytuacji. Zjednoczone Królestwo powinno być również zobowiązane do przedłożenia sprawozdania wraz z każdym takim wnioskiem o przedłużenie, obejmującego przegląd stosowanego procentowego ograniczenia prawa do odliczenia VAT.
- (10) Środki stanowiące odstępstwo nie będą miały negatywnego wpływu na zasoby własne Unii z tytułu VAT,
- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2007/884/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Art. 3 decyzji 2007/884/WE otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Niniejsza decyzja traci moc w dniu następującym po dniu, w którym zgodnie z art. 50 ust. 3 TUE Traktaty przestają mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, lub – w przypadku wejścia w życie umowy o wystąpieniu zawartej ze Zjednoczonym Królestwem zgodnie z art. 50 ust. 2 TUE – w dniu następującym po dniu, w którym kończy się okres przejściowy, lub w dniu 31 grudnia 2022 r., w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.

Wniosek o przedłużenie środków stanowiących odstępstwo określonych w niniejszej decyzji, o ile ma to zastosowanie, przedkłada się Komisji do dnia 1 kwietnia 2022 r. Do wniosku załącza się sprawozdanie obejmujące przegląd stosowanego procentowego ograniczenia prawa do odliczenia VAT z tytułu kosztu najmu lub leasingu samochodów, które nie są wykorzystywane wyłącznie do celów związanych z działalnością przedsiębiorstwa.”

⁽⁴⁾ Decyzja Rady (UE) 2019/274 z dnia 11 stycznia 2019 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 47 I z 19.2.2019, s. 1).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady (UE) 2019/1750 z dnia 21 października 2019 r. zmieniająca decyzję (UE) 2019/274 w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 274 I z 28.10.2019, s. 1).

⁽⁶⁾ Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. C 384 I z 12.11.2019, s. 1).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej notyfikacji.

Niniejsza decyzja obowiązuje od dnia 1 stycznia 2020 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2019 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
K. MIKKONEN
